

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: X,
bytem X
doručovací adresa: X,
zastoupený advokátkou Mgr. Lucií Tycovou Rambouskovou
se sídlem Národní 973/41, 110 00 Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2022 č. j. MV-79211-5/P/VR-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 24. 5. 2022, č. j. MV-79211-5/P/VR-2022, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou zástupkyně žalobce Mgr. Lucie Tycové Rambouskové, advokátky.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. P.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho žádost o poskytnutí jednorázového odškodnění dle zákona č. 324/2021 Sb., o jednorázovém odškodnění subjektů dotčených mimořádnou událostí v areálu muničních skladů Vlachovice-Vrbětice a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o odškodnění“), ve znění do 30. 6. 2022. Toto rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že žalobce nebyl dle úřední evidence v rozhodném období od 16. 10. 2014 do 13. 10. 2020 dle § 2 odst. 2 zákona o odškodnění přihlášen k trvalému pobytu v žádné z obcí uvedených v § 3 odst. 2 tohoto zákona, ani nebyl držitelem povolení k trvalému pobytu a nebyl přihlášen k pobytu v některé z vyjmenovaných obcí, a proto nebyl vyhodnocen jako osoba oprávněná ve smyslu § 3 odst. 3 zákona o odškodnění.

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

2. Žalobce v podané žalobě uvádí, že se již od 22. 7. 2015 doposud, tj. i po významnou část rozhodného období dle zákona o odškodnění, fakticky zdržuje a bydlí v dotčené oblasti, konkrétně v obci Vlachovice, tedy v obci vyjmenované v § 3 odst. 2 písm. e) zákona o odškodnění. Žalobce vysvětluje, že ačkoliv má trvalý pobyt na adrese X, kde je spoluvlastníkem rodinného domu, žije již od roku 2015 v obci Vlachovice, a to v prostorách X na adrese X, neboť zde byl s účinností od 1. 7. 2015 jmenován X. Dodává, že v areálu X žije, bydlí, vykonává zde své X svěřené povinnosti, koná X, vede X, zná se s místními obyvateli, je aktivním X a újmu způsobenou výbuchy muničních skladů a následnou sanací území pociťoval naprosto stejně jako jeho přátelé, sousedé a další obyvatelé dotčeného území.
3. Žalobce považuje podmínku trvalého pobytu uvedenou v § 3 odst. 3 zákona o odškodnění za nespravedlivou a rozpornou s kautelami ústavního pořádku, přičemž poukazuje mimo jiné na účel zákona o odškodnění uvedený v důvodové zprávě k návrhu zákona. Dodává, že jím namítanou nezákonnost, respektive protiústavnost napadeného rozhodnutí následně potvrdil Ústavní soud svým nálezem ze dne 14. 6. 2022 sp. zn. Pl. ÚS 10/22, kterým došlo s účinností od data jeho vyhlášení dne 15. 6. 2022 ke zrušení ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) zákona o odškodnění ve slovech „*přihlášena k trvalému pobytu*“, § 3 odst. 3 písm. b) a § 6 odst. 1 ve slovech „*trvalého*“ a „*trvalým*“, § 6 odst. 2 ve slově „*trvalého*“, § 6 odst. 3 ve slově „*trvalého*“, § 6 odst. 4 ve slovech „*trvalým*“ a § 6 odst. 5, a to pro jejich rozpor se zákazem přímé diskriminace.
4. Žalobce konstatuje, že zmíněným nálezem bylo postaveno najisto, že osoby, které fakticky pobývaly v rozhodném období „trvale“ v zasaženém území, ale neměly zapsanu konkrétní adresu v jedné z vyjmenovaných obcí jako místo trvalého bydliště či nebyly jako cizinci držiteli povolení k trvalému pobytu, se nachází z hlediska prožité újmy, a tedy sledovaného účelu zákona o odškodnění, v identickém postavení jako osoby, které trvalé bydliště či povolení k trvalému pobytu v jedné z těchto obcí zapsané měly. Ustanovení zákona o odškodnění zakotvující podmínku trvalého pobytu v obci proto dle Ústavního

soudu neobstojí v testu přímé diskriminace, k čemuž se výslovně připojil i Veřejný ochránce práv.

5. Žalobce poukazuje na to, že v bodě 49 odůvodnění zmíněného nálezu Ústavní soud výslovně upozorňuje, že tento nález má účinky toliko *ex nunc (pro futuro)*, přičemž podle § 71 odst. 2 a 3 zákona o Ústavním soudu pravomocná rozhodnutí vydaná na základě ustanovení právního předpisu (nebo jeho části), které bylo zrušeno, zůstávají nedotčena, přestože práva a povinnosti podle takových rozhodnutí nelze vykonat.
6. Žalobce shrnuje, že v projednávaném případě existuje pravomocné napadené rozhodnutí, které bylo nesporně vydáno podle protiústavní právní úpravy, protiústavního právního předpisu, a jako takové by dle názoru žalobce mělo být zrušeno. Pro úplnost žalobce sděluje, že na základě pokynů zveřejněných žalovaným po vyhlášení výše uvedeného nálezu ÚS podal k žalovanému novou žádost o odškodnění podle zákona o odškodnění, kterou podložil důkazy o svém faktickém pobytu v obci Vlachovice v rozhodném období.
7. Žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.
8. Podáním ze dne 11. 8. 2022 žalobce soudu sdělil, že dne 27. 7. 2022 byl vyhlášen rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 17 A 40/2022-54, kterým bylo rozhodnuto ve skutkově obdobné věci tak, že došlo ke zrušení zamítavého rozhodnutí žalovaného č. j. MV-6209-6/P/VR-2022, jímž byla dne 28. 2. 2022 zamítnuta žádost pana X o odškodnění podle zákona o odškodnění. V obou případech přitom byla jediným důvodem vydání napadeného rozhodnutí absence trvalého pobytu na území vyjmenovaných obcí v rozhodném období.
9. Žalobce dodává, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 A 48/2002-98 ze dne 30. 6. 2004 (Sb. NSS 1041/2007) nemůže správní soud při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu vyjít z právního stavu, který tu byl v době jeho vydání, jestliže taková právní úprava byla v mezidobí zrušena Ústavním soudem pro neústavnost, a je tedy nezbytné i při přezkumu rozhodnutí žalované napadeného ve shora nadepsané věci vyjít ze zákona o odškodnění ve znění od 1. 7. 2022, a jako takové je shledat jako nezákonné.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že považuje žalobu za nedůvodnou, protože napadeným rozhodnutím nebyl žalobce zkrácen na svých hmotných ani procesních právech a v rámci správního řízení nedošlo ani k porušení jeho práv, a proto nejsou naplněny předpoklady § 65 s. ř. s.
11. Žalovaný dále konstatuje, že při svém rozhodování vyšel z platné právní úpravy, tj. právní úpravy platné a účinné ke dni 24. 5. 2022, kdy dle této právní úpravy bylo jednou z podmínek pro přiznání jednorázového odškodnění „přihlášení k trvalému pobytu“ v jedné z obcí uvedených v zákoně o odškodnění. Pro úplnost žalovaný uvádí, že nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 10/22 ze dne 14. 6. 2022, vyhlášeným dne 15. 6. 2022, byla zrušena ta ustanovení zákona o odškodnění, která vázala nárok na odškodnění na přihlášení fyzické osoby v rozhodné době k trvalému pobytu v jedné z dotčených obcí.
12. Žalovaný konstatuje, že nově (po 15. 6. 2022) mohou o odškodnění požádat osoby, které měly v některé z obcí v rozhodné době skutečný pobyt ve smyslu svého bydliště, neboli místo, kde bydlí s úmyslem se zde trvale zdržovat. Poukazuje však na to, že Ústavní soud nezměnil lhůtu pro podání žádosti, a tedy i nadále platí, že nárok je nutné uplatnit

Shodu s prvopisem potvrzuje V. P.

nejpozději do 30. 6. 2022, jinak nárok zaniká (§ 7 zákona o odškodnění). Žalovaný, jakožto příslušný správní orgán, po vyhlášení předmětného nálezu Ústavního soudu oslovil všechny žadatele (včetně žalobce), kterým byla podle předcházející právní úpravy zamítnuta žádost o odškodnění z důvodu nesplnění podmínky „přihlášení k trvalému pobytu“, a informoval je o nutnosti podat do 30. 6. 2022 novou žádost, která bude posuzována podle platné právní úpravy.

13. Žalovaný tak zdůrazňuje, že žalobce podal dne 27. 6. 2022 u žalovaného novou žádost o odškodnění, o které bylo žalovaným rozhodnuto v souladu s platnou právní úpravou. Uvádí, že rozhodnutím ministerstva č. j. MV-117324-5/P/VR-2022 ze dne 28. 7. 2022 bylo žalobci přiznáno a vyplaceno jednorázové odškodnění ve výši 50 620 Kč za období jeho faktického pobytu v jedné z dotčených obcí od 22. 7. 2015 do 13. 10. 2020. Žalovaný uzavírá, že s odkazem na § 62 odst. 1 SŘS byl žalobce ze strany žalovaného uspokojen.
14. Žalovaný navrhuje, aby soud řízení podle § 47 písm. b) s. ř. s. zastavil a aby dle § 60 odst. 7 s. ř. s. nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný v době rozhodování postupoval podle v té době platné právní úpravy, tj. rozhodoval v souladu se zákonem.
15. Žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného ze dne 21. 9. 2022 uvádí, že skutečnost, že napadené správní rozhodnutí bylo žalovaným vydáno v souladu s tehdejší platnou a účinnou právní úpravou, je v dané věci irelevantní, protože bylo následně Ústavním soudem postaveno na jisto, že tato právní úprava byla protiústavní z důvodu přímé diskriminace. Upozorňuje na to, že dne 15. 6. 2022 došlo k vyhlášení nálezu Ústavního soudu ČR sp. zn. Pl. ÚS 10/22, jímž došlo k jednomyslnému prohlášení právní úpravy zákona o odškodnění ve znění do 15. 6. 2022 za protiústavní a ke zrušení některých částí tohoto zákona. Na základě uvedeného je dle názoru žalobce nezpochybnitelné, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě protiústavní právní úpravy a jako takové by mělo být správním soudem zrušeno.
16. Za nepodstatné považuje žalobce i to, že mu již na základě nové žádosti bylo vyplaceno odškodné ve výši 50 620 Kč, protože podáním žaloby využil svého práva na uplatnění jediného přípustného prostředku ochrany a nápravy závadného právního stavu v situaci, kdy o jeho nároku bylo rozhodnuto zamítavě na základě protiústavní právní úpravy. Důležité dle jeho názoru je pouze to, že zde nadále existuje pravomocné správní rozhodnutí vydané podle protiústavního právního předpisu, které se dotýká osoby žalobce.

III.

Posouzení žaloby

17. Městský soud v Praze napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 věta první s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 75 odst. 1 s. ř. s., a to s výjimkou zohlednění nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2022 sp. zn. Pl. ÚS 10/22, jak bude vysvětleno dále.
18. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
19. Žaloba je důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. P.

20. Podle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o odškodnění, ve znění do 30. 6. 2022, *oprávněnou osobou je fyzická osoba, která byla v rozhodném období přihlášena k trvalému pobytu v obci uvedené v odstavci 2.*
21. Podle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o odškodnění, ve znění od 1. 7. 2022, *oprávněnou osobou je fyzická osoba, která byla v rozhodném období v obci uvedené v odstavci 2.*
22. Podstatou projednávané věci je posouzení, zda byl žalobce důvodně vyloučen z okruhu osob oprávněných k odškodnění podle zákona o odškodnění, respektive zda jednorázové odškodnění dle uvedeného zákona svědčí jen osobám s trvalým pobytem v některé ze zákonem vyjmenovaných obcí, nebo postačí, že žalobce v takové obci fakticky pobýval.
23. Soud v té souvislosti zdůrazňuje, že žalovaný rozhodoval na základě § 3 odst. 3 písm. a) zákona o odškodnění, ve znění do 15. 6. 2022, podle kterého byla oprávněnou osobou *fyzická osoba, která byla v rozhodném období přihlášena k trvalému pobytu v obci uvedené v odstavci 2* (tj. Bohuslavice nad Vláří, Haluzice, Lipová, Slavičín, Vlachovice). Mezi stranami přitom není sporu a podává se i ze správního spisu, že tuto podmínku žalobce formálně vzato nesplňoval, jelikož byl k trvalému pobytu hlášen na adrese X.
24. Jak již bylo naznačeno výše, § 3 odst. 3 písm. a) zákona o odškodnění doznal změn v důsledku nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 10/22 (nález č. 183/2022 Sb.), kterým byl zrušen § 3 odst. 3 písm. a) ve slovech „*přihlášena k trvalému pobytu*“, § 3 odst. 3 písm. b), § 6 odst. 1 ve slovech „*trvalého*“ a „*trvalým*“, § 6 odst. 2 ve slově „*trvalého*“, § 6 odst. 3 ve slově „*trvalého*“, § 6 odst. 4 ve slovech „*trvalým*“ a § 6 odst. 5 zákona o odškodnění, a to uplynutím dne vyhlášení tohoto nálezu.
25. Ústavní soud ve zmíněném nálezu dovodil, že z pohledu dopadu mimořádné události v muničním areálu ve Vrbeticích „*do osobní a právní sféry jednotlivce je nerozhodné, zda občan v obci bydlel a měl v ní hlášen trvalý pobyt, nebo v ní bydlel bez současného přihlášení k trvalému pobytu (...) Trvalý pobyt má v tomto toliko evidenční funkci, nevypovídá sám o sobě o faktickém pobytu osoby trvale žijící v dané obci, která ani nemá právní povinnost přihlásit se na území této obce k trvalému pobytu.*“ Ústavní soud zde dospěl k závěru, že v důsledku původní právní úpravy bylo se srovnatelnými skupinami osob nakládáno odlišně, a to toliko z důvodu absence trvalého pobytu, přičemž takové rozdílné zacházení není ospravedlnitelné. Uzavřel, že výše uvedená ustanovení jsou rozporná s principem rovnosti a zákazem diskriminace, a to již dle čl. 1 věty první Listiny základních práv a svobod zaručujícího (neakcesorickou) rovnost všech lidí v právech.
26. Po derogačním zásahu Ústavního soudu rozhodné ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) zákona o odškodnění zní následovně: „*oprávněnou osobou je fyzická osoba, která byla v rozhodném období v obci uvedené v odstavci 2.*“ Z tohoto znění je tedy zjevný záměr nerozlišovat mezi faktickým a trvalým pobytem a zákon nově požaduje jen to, aby osoba v rozhodné době v některé z vyjmenovaných obcí pobývala.
27. Soud si je vědom toho, že Ústavní soud vedení řízení o již dříve podaných žádostech o odškodnění, resp. správních žalobách, nijak blíže ve svém nálezu nereflektoval. V bodě 48 pouze vysvětlil, že v důsledku naléhavosti situace zrušil napadená ustanovení dnem vyhlášení nálezu, což umožní případně podat žádost i dalším osobám (lhůta končila dne 30. 6. 2022). K dopadům svého nálezu na postavení žadatelů, kteří již dříve žádost podali, a ta byla zamítnuta, se ovšem Ústavní soud výslovně nevyjádřil.

28. Soud nicméně vyšel z ustálených závěrů judikatury, kdy např. podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 A 48/2002-98, Sb. NSS 1041/2007, nemůže správní soud při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu vyjít z právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 75 zákona s. ř. s.), jestliže taková právní úprava byla v mezidobí zrušena Ústavním soudem pro neústavnost. Pokud tedy Ústavní soud zruší některé ustanovení zákona pro jeho neústavnost, správní soud v přezkumném řízení zruší rozhodnutí správního orgánu. Při přezkoumání zákonnosti rozhodnutí totiž správní soud již není vázán zrušeným zákonným ustanovením. Nezákonnost napadeného rozhodnutí lze pak shledat právě v jeho rozporu s ústavním pořádkem – platí ostatně, že dotčené ustanovení bylo protiústavní i dříve, tj. před jeho formální derogací (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2003, č. j. 7 A 146/2001 - 29, č. 2/2003 Sb. NSS, nebo ze dne 29. 10. 2020, č. j. 9 As 173/2020 - 32, nebo ze dne 13. 5. 2020, č. j. 4 Afs 29/2020 - 52).
29. Soud tedy při přezkoumání napadené rozhodnutí vyšel ze zákona o odškodnění ve znění od 1. 7. 2022, načež shledal, že napadené rozhodnutí je nezákonné.
30. Jediným nosným důvodem napadeného rozhodnutí je to, že žalobce neměl v rozhodném období trvalý pobyt (nebo povolení k trvalému pobytu, pokud by šlo o cizince) v dotčené lokalitě, jinými slovy vychází z doslovného výkladu zákona o odškodnění ve znění před vyhlášením výše zmíněného nálezu Ústavního soudu.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

31. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení.
32. V dalším řízení je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku. Žalovaný bude postupovat dle zákona o odškodnění ve znění od 1. 7. 2022, tj. posoudí, zda žalobce v dotčené obci v rozhodné době skutečně pobýval.
33. S ohledem na to, že žalovaný informoval soud o tom, že žalobce podal dne 27. 6. 2022 novou žádost o poskytnutí jednorázového odškodnění, soud současně upozorňuje, že zrušením napadeného rozhodnutí nedochází k zahájení nového správního řízení, ale dojde k „obživnutí“ původního správního řízení o žádosti žalobce ze dne 21. 2. 2022 tak, jako kdyby od podání žádosti až dosud nedošlo k jeho skončení (vydání meritorního rozhodnutí). Nicméně vzhledem k tomu, že příslušné odškodnění bylo již v řízení o jiné žádosti žalobce žalovaným přiznáno, patrně žalovanému nezbývá než „obživlé“ řízení zastavit pro překážku věci rozhodnuté.
34. K argumentaci žalovaného, že tím, že došlo na základě nově podané žádosti žalobce k vyplacení jednorázového odškodnění žalobci, mělo s odkazem na § 62 odst. 1 s. ř. s. dojít k uspokojení žalobce, soud uvádí, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Jinými slovy pro rozhodnutí soudu není podstatné, že bylo později na základě nově podané žádosti o žalobcově nároku rozhodnuto. Nadto institut uspokojení navrhovatele podle § 62 s. ř. s. zahrnuje procesní postup (např. že žalovaný sdělí správnímu

soudu svůj záměr vydat nové rozhodnutí, předseda senátu k tomu žalovanému stanoví lhůtu, žalobce má možnost se k případnému uspokojení vyjádřit atd.), který v projednávaném případě vůbec nebyl iniciován a o zastavení řízení pro uspokojení navrhovatele tak nebylo možné uvažovat.

35. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Soud proto přiznal žalobci, jenž byl v řízení zcela úspěšný, nárok na náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč. Tyto náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku v částce 3 000 Kč a nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, z tarifní hodnoty ve výši 50 000 Kč, tj. 3 100 Kč za každý ze dvou úkonů uvedených v § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení a žaloba) a paušální náhrada za 2 úkony právní služby po 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že zástupkyně žalobkyně je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. odměna za zastupování o 21 % z částky 6 800 Kč, tedy o 1 428 Kč. Soud nepřiznal náhradu nákladů za doplnění žaloby ze dne 11. 8. 2022 ani za repliku žalobce k vyjádření žalovaného ze dne 21. 9. 2022, neboť tato podání žalobce pro posouzení věci nepřinášela žádné relevantní skutečnosti.
36. Soud přitom nepřistoupil k aplikaci § 60 odst. 7 s. ř. s., tedy k nepřiznání náhrady nákladů žalobci, jak navrhoval žalovaný. To, že žalovaný postupoval v souladu s tehdy platnými ustanoveními zákona, která však byla následně (částečně) zrušena pro protiústavnost, soud nepovažuje za důvod zvláštního zřetele hodný. Žalovaný je orgánem státu, stejně jako je zákonodárce reprezentantem státní moci, přičemž v důsledku pochybení zákonodárce (protiústavní právní úpravou) vydal žalovaný nezákonné rozhodnutí. Stát (jeho orgány) se proto nemůže dožadovat toho, aby žalobce nesl náklady soudního řízení.
37. Soud závěrem dodává, že věc projednal a rozhodl přednostně v souladu s § 56 odst. 1 část věty za středníkem s. ř. s., neboť shledal závažné důvody pro tento postup spočívající v tom, že se jedná o správní řízení, jehož předmětem bylo odškodnění.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. listopadu 2022

Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. P.